

TIJGERSTREPEN

Voor jou, voor mij.

‘En dat ik je zo liefhad en je geen uur kon
vergeten en je nog niet vergeten kan.’

Hadewijch van Antwerpen

Deel I

I

Doorgaans ben ik in het leven enig kind maar tijdens de zomermaanden heb ik zes weken lang drie broers in het huis links van me en één zus in het huis rechts van me. De gehele zomervakantie verblijf ik met mijn familie in ons zomerhuis op de berg. Ons huis is tot La Maison Bleue gedoopt. Het heeft zijn naam te danken aan de lichtblauwe houten raamkozijnen en luifels. Mijn ouders refereren naar La Maison Bleue als hun eerste kind. Ze hebben het met veel liefde verzorgd van een bouwval naar een volwaardig huis. Op de berg staan nog twee vakantiehuizen. Elk op precies evenveel stappen lopen van ons huis – ik heb geteld – en beide bewoond door een familie met kinderen. Het huis rechts heet Le Château de la Piscine en het huis links La Maison Arc-en-ciel. Alle kinderen op de berg zijn hier samen opgegroeid gedurende de zomers. Kruipend in onze luiers over de jeu-de-boulesbaan, watertrappelend in het zwembad van Le Château de la Piscine, huiswerk makend aan de grote, ronde, marmeren tafel in onze tuin, later stiekem rokend achter de houten schuur van mijn vader. Elk jaar zien we elkaar hier in de zomer. Eén grote familie.

Er worden drie talen gesproken op de berg: Nederlands, Catalaans en Engels. In het dal komt er een vierde taal bij: Frans. Het niveau hiervan verschilt per persoon. Van de kinderen is Sophie het meest bekwaam in de taal. De Nederlanders van de berg praten

onderling Nederlands, de Catalanen van de berg spreken onderling Catalaans. Wanneer de verschillende gezinnen samenkomen en er iemand is die de taal niet verstaat, gaan we over op Engels.

Vanaf ons huis heb je uitzicht op de vallei waar het dorpje Alet-les-Bains ligt. Elke blik op het uitzicht zou gedrukt en verkocht kunnen worden als ansichtkaart aan toeristen: 'Groetjes uit Alet-les-Bains'. Het is een klein, historisch dorp, dat tussen de vier- en vijfhonderd inwoners telt. Het heeft een casino, een camping en een kerk. Drie elementen waaraan je moet voldoen om een volwaardig Frans dorp te zijn. Er is een bron waarmee het openbare zwembad gevuld wordt en waar je, met petflessen onder de arm, '*eau minérale naturelle Alet-les-Bains*' kan halen. Het mooist aan het dorp zijn de smalle kronkelende straatjes, die niet gebouwd zijn voor auto's, maar waar iedereen desondanks stoïcijns doorheen blijft rijden. Dat levert elk weekend hilarische taferelen op van auto's die vast komen te zitten en bestuurders die schelden.

'Putain!'

'Ta gueule!'

'Casse-toi!'

Dit resulteert op zijn beurt weer in raamluiken die opengesmeten worden en bewoners die vanuit het raam bijdragen aan de kakofonie van gescheld en geschreeuw. Een ritueel van boosheid, maar wel samen. Altijd samen. Soms kun je het getoeter in het dal op de berg horen en schreeuwen wij luidkeels mee, hopend dat ze ons kunnen horen en wij er zo ook een beetje bij zijn. Samen zijn. Het gevoel van vakantie.

Het is vierendertig graden, benauwd en klam. Ik lig op mijn rug naast het zwembad van Le Château de la Piscine, het is het grootste huis op de berg en het enige met een zwembad. Op warme dagen zijn alle kinderen hier te vinden. Het is een breed huis, dat zich lijkt uit te rekken over de berg en zo veel mogelijk ruimte in beslag neemt. De sfeer rond het huis is er een van rust. Alle bewoners ploffen neer naast het zwembad, in de tuin of binnen op de bank

zodra zij arriveren. Er zit een decadentie in die luiheid, de rijkdom en luxe van het niets hoeven en niets moeten.

Michiel en Juliette kochten het huis, op aanraden van mijn ouders, toen Juliette net zwanger was. Het was nog een geheim. Een geheim dat zij met z'n tweeën vol trots droegen. Zeven maanden later werd Sophie geboren. Ze is de oudste van alle kinderen op de berg. Mijn vader en Michiel zijn schoolvrienden, ze zaten op dezelfde middelbare school en in hetzelfde voetbalelftal. Samen zijn wij de Nederlanders van het dorp.

Het voelt alsof we alles met elkaar delen, alsof wij vervlochten met elkaar samen een dubbele helix DNA vormen. Dit gevoel komt vooral omdat we elkaar vanbinnen en -buiten kennen. Ik weet wanneer ik Juliette met rust moet laten en wat het ritueel van haar verjaardag is. Het begint met een groot glas mimosa van negenennegentig procent crémant de Bourgogne en één procent jus d'orange, zodat het door kan gaan als een ochtenddrankje. Ik weet hoe Michiel zijn koffie drinkt en op welke muziek hij zijn heupen niet stil kan houden en houterig door de tuin swingt.

Ik weet hoe je Sophie aan het lachen kan maken, wat ze mooi aan zichzelf vindt. Ze heeft een platte buik waar je u tegen zegt en verrassend grote borsten, waarmee ze alle andere borsten op de berg is voorbijgestreefd. Als ze dronken is, rookt ze stiekem een sigaretje mee, terwijl ze over haar schouder kijkt of haar vader niet uit zijn dak gaat.

Zolang ik mij kan herinneren is ze aanwezig in mijn leven. Mijn negentien jaar op deze wereld heeft ze van begin tot heden meegemaakt. We hebben onze eerste verjaardagen samen gevierd met zelfgebakken taarten. Ze was erbij toen ik mijn eerste string kreeg, onze eerste kussen zijn uitgebreid nabesproken, eerste glazen alcohol werden in de lucht geheven, eerste sigaretten aangestoken. Huilend om een gebroken hart in de armen van de ander vallen, wetende dat die je opvangt. Steevast paradeerden we met jeu-de-boulesballen in onze bikinitops over de baan. Gillend heb ik een keer een poging gewaagd om Sophies oksels te waxen, waarna mijn ouders aange-

rend kwamen en ons troffen in mijn slaapkamer. Ik poedelnaakt met een masker op mijn kop, Sophie op het bed in haar bikini, armen gestrekt boven haar hoofd waar de wax met papiertjes onder haar oksels prijkte en een vertrokken gezicht, dat barsten brak in haar opgedroogde moddermasker. Onder geen beding mocht iemand de papiertjes van haar oksels trekken, mijn vader heeft de wax voorzichtig onder haar oksels weggeschoren met zijn scheermes, terwijl mijn moeder en ik huiverend toekeken.

Onderling kunnen Sophie en ik goed ruziemaken. Dit gebeurt stevast na de tweede week van de vakantie, je kunt de klok erop gelijkzetten. Onze ouders zijn goed bekend met deze dag en gaan lunchen in het dorp om het spektakel niet van dichtbij te hoeven meemaken. De ruzies ontstaan door een nutteloze onenigheid, maar koste wat het kost zullen we beiden ons gelijk behalen en weigeren we ook maar een millimeter uit te wijken voor de ander.

Vroeger, toen we nog kinderen waren, hadden de ruzies iets dramatische proporties. Eén ruzie staat in mijn geheugen gegrift. Sophie en ik kwamen aan bij het hoogtepunt van onze ruzie. We renden beiden naar een andere hoek van de tuin. Sophie ging boos zitten brommen naast de schuur. Ik trok het opblaasbootje in het zwembad naar me toe, stapte erin en duwde mezelf naar het midden van het zwembad, trok het touw binnenboord en ging geagiteerd met mijn armen over elkaar zitten mopperen. Zo zaten we een tijdje, allebei boos op de ander.

Sophie kwam naar het zwembad, ik probeerde mijn gezicht stoïcijns in de plooi te houden en niet te laten merken dat ik doorhad hoe achterlijk ik eruitzag, midden in het zwembad in een kinderopblaasbootje met een afbeelding van een vrolijke Winnie de Poeh, die uit een honingpot zit te snoepen. Sophie ging aan de rand van het zwembad zitten, liet haar onderbenen in het water zakken en begon met alle kracht in haar lijf hard te trappelen. Na enige gespeelde irritatie viel ik lachend in het water en sleurde haar mee het zwembad in.

Nu, terwijl we het ergste van de puberteit achter de rug hebben, zijn de ruzies er nog. Ze zijn alleen verminderd tot een geagiteerde woordenwisseling, eentje zonder opblaasbootjes. Het is ons jaarlijkse ritueel en eens te meer een bevestiging dat ik op de berg geen enig kind ben.

Ik kijk naar Sophie, die op een te klein handdoekje naast het zwembad ligt op te drogen. Op haar buik met haar armen onder haar gezicht gevouwen staart ze naar het huis. Haar kleine olijfgroene triangelbikini ligt deels naast haar op de stenen; alleen het broekje draagt ze nog, diep in haar bilnaad geschoven om zo min mogelijk witte lijnen op haar gebruide huid achter te laten. Ze slaapt, haar schouders bewegen zachtjes op en neer. In haar hand een iPod. Een paars snoer krioelt over de tegels naar haar oren, waar het tevergeefs muziek afspeelt. Er glijdt een druppel zweet van haar rug langs haar taille op de handdoek. Mijn blik blijft hangen bij haar benen. Daar blijft hij altijd hangen. Haar lange benen intrigeren me. Ze lijken niet te stoppen. Soms zou ik willen dat ik haar benen eraf kon snijden en aan mezelf kon geven. Of dat ik mijn eigen benen kon modelleren tot de hare. Als een gazelle weet ze elegante en snelle passen te zetten. Ikzelf ben twee koppen kleiner en moet altijd mijn pas versnellen om haar bij te houden. Toen we jong waren was het verschil nog groter. Hobbeland kwam ik als klein meisje achter haar aan.

Twee jaar na Sophie kwam ik als tweede baby op de berg. We deden alles samen en wilden alles hetzelfde. Als Sophies lange bruine haar gevlochten was, wilde ik mijn haar ook zo. Toen ze op een avond niet mocht blijven logeren, omdat we de dag daarna op tijd terug zouden rijden naar Nederland, smeedden we een plan. Als vreemden zouden we het huis uit sluipen en ergens in de tuin gaan slapen. We gingen naar de schuur en vonden zwemvesten. Deze besloten we mee te nemen voor onze vermomming. Nu moesten we alleen nog ons uiterlijk aanpassen. Met de schaar in mijn hand begon ik Sophie om te toveren tot een ander. Ik trok haar voorste